

საქართველოს სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

საბჭოთა
საბჭოთა

საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

№ 37 (312) საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

არა გინდარა კაცს იმის მტრის არის სიმღერა ქვეყნად ისეთი, რომ მიატარებს მარადისობა გენიის გზებით მოვიწვივითი. მასში გაწლილა დიანდასობა: სერა ძმის ძმობა, სერა დას დობა, მის ძარღვებში დღეს მდებარეობს სისხლი, და მარადისი ახალგაზრდობა. მისი წაქცევა თუ უნდა დემონს, თუ მიცემა სიკვდილის კედელს, უზიწელო, მწე და აღდომიხვილო პოეტის გული განაგრძობს ცემას. წარვლიან წელით, მოვა სხვა ხანა, და იმ სიმღერით, იმ გმირთა თანაობაში, წინ იწევა და მღეროდება ზეშთაგონებით. სახეს ქვეყანა, საკუწეთა არმოპირიდების,

პოეტი ღირსი არის დიდების. მიემსახურა კაცობრიობას, მან მთები დასდგა მარგალიტების; ხალხი არჩია წმინდათა-წმიდად, მასში წრფელ გმირობებს აგზნებდა. მან უმაღლესი მისწრაფებანი გასდო მომავლის გზადა და ხიდად, ის არ უყარია მტარავალთა უფასო, ის წყვილიდის ხედა მეფობას, მედგად, უზიწრად განაცხადებდა ხალხის ჩავერას და უფუფულობას. ხალხის რჩეულის ხმა, პოეტი დასაბამიდან მკვიდრი ფესვი — ის უფარო, ხალხის სიყვარული კი, უყოლო ჩოლოდზე უმაღლესია! უბრალო, ნათელ მანვა ბუნება, მარად გარემოს ეგზარტება,

მასში ცხოვრება ცოცხალთა ძალთა არასოდეს არ დაიბურება. აქ აღტაცება მოისმის ბრძოლის და გამარჯვებულ იმედთა ქროლის, მასში სული უყოლო ქვეყნურ სიხარულისა და ფიქრო მოწოდის. მასში წაიღო არის ნათესი და გულის თქმები უდადისი, მასში ბრწვენივალ ოცნება დაქრის, მასში მომავლის არის აღერის. ახე, სიმღერის მიდის დიდება; არ შეიძლება, არ დაიდება წავი; სტიქიამ არ იცის წავის დაშორებინა და დაშვიდება. ასეთი იყო ჩვენთვის აკაცი; არ ეცარება მის მღერას ვანგი. იგი იტარებს აღმართს გულს; აგწვითი მალა პოეტის ჩანგი.

გამარჯობა თქვენი, ახალ მომავალში! მე, უკვე მიმავალი, გეთხოვებით და ვწუხვარ, რომ საგზიდისხმომ ანდერძად ვერას გიტოვებთ, გარდა მართო ხვეწნა-ვერგებისა: გიყვარდეთ თქვენი საგზობლო, თქვენი ერი, რომორც პირველი საფეხური კაცობრიობის მისწრაფებისა, რადგანაც სრუარუდშია აღამიანის გედნიერება! მებრამ მისთანა სიყვარულში კი, რომელსაც სარჩულად სიმართლმ და გუდწრფელობა უდევს...

საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

საბჭოთა სახელმწიფო მდირობის, 2004-01-01

კუბოშიც რურჩელებ...

აგაბი ლოცვა-ლექსი, წაწერა შენ დიდ წიგნში...

ბოვდა: დიდი ცაო, მგონის ლოცვებს, იბა დაიცივი, ლო გამიოცხლე...

ბოვდა: დიდვ ღვთისა, მე ხალხი ჩემი, მე ჩემი მიწა — ლო განმეშველი...

ლოს მტრებმა ტყვია მოკლეს წიწველი...

სიკეთის ცაბატა მე შეხედეს, მუხობადს?

ეს და... ერთობ ქალის მტაცველ ცაკვობს; და მერე მოკვდა მან სასროლ ტყვიით...

სრულით დავაგვლებს, ის მთავილეს, — ლო ჩავაგვებენ დღის მიწვევით...

ლოთი მოცხატული ზნა დარჩა ჩვენთან, დღოს მიწის გული მღვივით ფოქავს...

ჩვენია გულია ჩახულ ჭეშთა ფენად, ის ქართულს მუდამ მისი დედა ენა...

ის სული ამოიქცევა, და ამხანაღი, დღან ამიოვდა მის კანიადაი.

ის შენმა ერმა მის აგარდა, უფებს მოსავს შექი ინდა ქალაქის...

ის კვათობს სულებს მღვდელ გულთა ფეხებს, ისე ვიხორჩულდეს მრავლ ნაწველ ლექსებს...

ბადლო მოგვარალო

სიხარული. ამიგომ იყო, თუ თავის „კაფარულ, ხეივანებთან“ სამშობლოს ეუბნებოდნენ...

საქულის მხატვრულ ლიტერატურაში იმეათია ისეთი მწვერულებსაც აკაკის მხატვრობით მუხობდა, ხალხურობით ღრმად იპოვებოდა დაქვემდებარება მშობლისა და მშობლიური სამშობლისა და მშობლიური სამშობლისა...

საქულის მხატვრულ ლიტერატურაში იმეათია ისეთი მწვერულებსაც აკაკის მხატვრობით მუხობდა, ხალხურობით ღრმად იპოვებოდა დაქვემდებარება მშობლისა და მშობლიური სამშობლისა და მშობლიური სამშობლისა...

ბალოს კასუნი ცრემლი მიღვსავს ნაველო, და მელნად ის მიხმარია... ზოგს ტკბობებს ზოგს არა, მაგრამ ჩა ჩემი მხალაძე ბულბული ვარს და ეკალზე თანწორად მიმღვრალია აკაკი

Акакий Церетели — Великий сын грузинского народа

Великий сын грузинского народа Акакий Церетели, как и наш Рабиндранат Тагор, был не только знаменитым поэтом и драматургом, но и борцом за национальное освобождение, просветителем своего народа.

В своей поэзии выдающийся поэт воспевал героические подвиги грузинского народа за свободу. Ни один поэт так многогранно и с такой богатой символикой не воплощал в своем творчестве патристические чувства, как Акакий Церетели.

Творчество Акакия Церетели и Рабиндраната Тагора неразрывно связано с национально-освободительными идеями и социальной проблемой. Акакий Церетели и Рабиндранат Тагор были не только поэтами и писателями, но и большими публицистами. В их публицистических статьях обнаруживаются глубокие знания, большая эрудиция. Они оба были не только знакомыми истории и культуры своего народа, но и прекрасно знали и ценяли достижения мировой культуры.

Как Рабиндранат Тагор, так и Акакий Церетели большое внимание обращали на национальный театр. Мы знаем обоих писателей как великих драматургов. Из драматических произведений Акакия Церетели особое внимание привлекают исторические драмы «Коварная Тамара» и «Патара Кахи». На историческую тему пишет А. Церетели также выдающиеся поэмы «Торнике Эристави» и «Патела», повесть «Башн Ачуги», Воспитательная тема посвящена поэма «Нестановик».

В поэзии великого поэта большое место занимает лирика. На тему любви им созданы шедевры еще в самую раннюю пору творчества, например, «Сокровенное послание». Великий сын грузинского народа выразил свои взгляды на любовь в стихотворении «Песня песней». Здесь раскрыто глубоко романтическое отношение между влюбленными. Великий поэт воспевает высшее человеческое чувство — чувство любви и преданности.

Замечательным поэтичным шедевром творчества великого поэта являются стихотворения: «Сулко», «Рассвет», «Поэт», Стихотворение «Сулко», слова которого переложены на музыку, распеваются не только на родине поэта, но и далеко за ее пределами.

Слова песни «Сулко» переведены как на мой родной язык бенгали, так и на хинди, урду и на многие другие индийские языки. Эта песня является одной из наиболее любимых песен, которые индийский народ с большой любовью поет повсюду.

Акакий Церетели с большим мастерством и любовью рисует образ своей родины — Грузии, подобно тому как это делает Рабиндранат Тагор в отношении своей родины — Индии.

преданности. Замечательным поэтичным шедевром творчества великого поэта являются стихотворения: «Сулко», «Рассвет», «Поэт», Стихотворение «Сулко», слова которого переложены на музыку, распеваются не только на родине поэта, но и далеко за ее пределами.

Слова песни «Сулко» переведены как на мой родной язык бенгали, так и на хинди, урду и на многие другие индийские языки. Эта песня является одной из наиболее любимых песен, которые индийский народ с большой любовью поет повсюду.

Акакий Церетели с большим мастерством и любовью рисует образ своей родины — Грузии, подобно тому как это делает Рабиндранат Тагор в отношении своей родины — Индии.

Например, в стихотворении «Рассвет» он пишет: «Не мог я вынести разлуки, покинув малые края. Дня моя рылась от муки, и вот к тебе вернулась я. Родное солнце небосвода Мне улыбнулось в тот же миг, и я встала еще природо Лучами чистых звезд твоих».

У Рабиндраната Тагора мы встречаем следующие слова: «Где мысль бесстрашна и тобою, где знание свободное, где мир не рабыт — на клетки переломлены, где слова исходят из глубины истинной, где неустойное стремление простирает руки к совершенству, где светлый поток разума не блуждает в беспредельной и мертвой пустыне песков, где разум направила на высокие подвиги славы и деяния, в этих небесах свободна отку мой, да пробудится страна моя!».

В период буржуазно-демократической революции 1905 года революци-

онно-освободительные идеи в творчестве А. Церетели достигают высшего апогея. Он с большим энтузиазмом встречает громовые раскаты 1905 г. и пишет много восторженных стихов, отражая в них революционные устремления своего народа, переходя на грузинский язык «Интернационала». Он с надеждой пишет в одном из своих стихотворений: «Надвигайся же и шуми, поток, Прощай топи, знь бесправия, О единство, братства, солидария Рухнут стены самодержавия».

Акакий Церетели был бесстрашным борцом против угнетателей, он мужественно стоял на страже социальных интересов народа.

26 января 1915 года был днем большой скорби не только для грузинского народа, но для всех тех, кто знал и любил великого поэта. Его похоронили на горе Давида, близ могил великих писателей Грузии — И. Чавчавадзе, Н. Бараташвили и др.

Исполнилось желание великого сына Грузии, выраженное им следующими строками: «Мать, схорони меня в земле твоей — Мольба моя к тебе — одна, О бирюзово-изумрудная Родимая моя страна».

Литературное наследие великого грузинского поэта Акакия Церетели, насыщенное героическим пафосом, стало достоянием не только грузинского народа и братских народов Советского Союза, но и всего прогрессивного человечества, борющегося за свое освобождение и права.

Д-р ЛИТТОН, доктор филологических наук, профессор

ვილიმ ბარბალაშვილი შენ მზე გიყვარდა გულით

შენ მზე გიყვარდა გულით, არ გღარგებია რაიც, გიყვარდა ვაჟივით, — არ მოდიოდა მანქ...

გიყვარდა ხალხი შენი, მიუტოვებელი მუდამ, სიცოცხლის დამამშვენი თავისუფლება გსურდა.

აღწერულა შენი ნატვრა, შენი სამშობლო შევავის, აიგია მიწის კალთა დედეთის უღვე ზევათი.

ქართული აყვავდა ნუში, ქირა წილი თაღებს, შენ კი, მგონსო, გულში ჩეღლი ავიგო ხალხმა!

ნანა იაშვილი ის ფირუზი ცით გულს იკოდავდა

ის ფირუზი ცით გულს იკოდავდა, მერე ქართლებს ირჩენდა ცოთვი. სცამდა ზურმუხტი მიწის სიყვარულს, სცამდა და მანც წყურბო და იცევა. და რომ ძლიერად წყურბო იგი, მიიღო არხებით და მთელი სულით, ის ერთბაშად გულში ჩაიკრა მიწას და დარჩა ის ჩხატებულად...

აკაკი წერეთლის ძეგლი თბილისის ოპერისა და ბალეტის სახელმწიფო თეატრის ბილი.

აი, რის ამბობენ აკაკის შესახებ

აკაკიმ მისცა თავის ხალხს უმდიდრესი განძი უღებესი სხვადასხვაობისა, წაართვა საქართველოს აკაკი და... დარჩნა დიდი ცარიელი ადგილი, რომელიც ალბათ დიდხანს ვერ შეივსება.

...ისი პოეტური შემეფიქრებლობა აკაკი მჭირფის განძად ქართველი ხალხისა, რომელიც შეტად ვალაქებდობდა, ის სურენ რომ დეკარტა.

აკაკის პოეტური ხელი ცხოვრობს არა მხოლოდ მის წიგნებში, არამედ ვანაძრის ცხოვრების საქართველოს ყოველ კუთხულში, მკვიდრია გულს და გონებაში.

აკაკი ურთავდებოდა უმდიდრესი განძის ოსტატად, მისი სიტყვა აკაკი წერეთლისა, სიმული ოსტატად კარგებებს წინაშე. მანვე შეივსებდა ირი სიტყვა ვერ არ ვაბნობს ქართველს ენაზე, კიბობობით და გიყვარდა, გიყვარდა და სიბოლოდობით. არ იცით არა რას დამაძიბოს, სიტყვა არის თუ არა სიტყვას, — ისე შევხვებულა, ისე შევხვებულა, ისე შეიბრებულა სიტყვით სიტყვას არის მშვენიერებობათა...

აკაკის პოეტური აკაკი წერეთლისა, რომლის სამსახურს და ფულს ქართველი გულში წაირჩნის სამუდამო ხასიათად, და რომლის მწვერიბის ლექსებით არაერთხელ დაიკრძობს უკრს და ვანობას, და არა ერთხელ გულს მოიკუმს მამულს-შეიბოლობათისა!

აკაკიმ დიდგინე, მკითხველო, მაღალის მთის წილადან გამოფარდნული ანჯარა წყარო, რომელიც მუხობდა აკაკი წერეთლის ძარს ჩადის და აიგნს ვიბეჩობაში მორგეს უწინდელის წყლისა. ეს ბროლიბეჩობა მორგეა შეუდარებელი ხატვა ხატებისა მამის მწვენიერად იბიგება ჩანარების მტყარეულობა, მამის კამკამებს ცა, მზე, მთავარ, ვარსკვლავებს, მასე თვის სარტულ ხმაობენ დღობეობი ცისა. არა მდე დროს ამ კამკამა მორგების ძარში ისე ცხადდ ხანს ევლობეობი, რომ თეიფეულს ეკენს ადვილად დახვებო. სწორად ამას, ამ საჩარო სწინდელს და მიმკრძალულს, მოტულებში შევავებო. შენ მორგეა თბული ვერცხლი. მაგრამ, არ წაუტოვო შენ ფეხებთანა მოლოცვა, და წაქაჩი წაშვებობათაყ ვერ სწორად მკვიდრებ მეტად ღრმა აღმართება.

სწორად ამისათვის თვისებისა ის პოეტური და ლიტერატურული ზეგავსა რომელიც შექმნა აკაკის მაღალმა ნიშნამ.

ნათა გოგავაშვილი

აკაკის ლექსების ენა გაირჩეოდა წინად ხალხური კოლის მანადან გამოფიქრებელი სიმწვენიერობა და სისულეობი, იმ კოლის, რომელიც სრულიად თავისუფალი იყო მწვენიერული ხელეწიფება და განსაზღვრება... აკაკიმ ქართული სიტყვიერებაში მოიკოდა და სავსებით შეიარაღებდა ისევე მწვენიერობა, როგორც პეტრეს აქვს რუსული ლიტერატურის ოტკოლოში... მან პირველად და მერე უფრო მეტად დაიკარგა თანამშობლიური შრომა, მძვინვარეობდა ლიტერატურის ენა ხალხურს, მძვინვარეობდა ლიტერატურის ენა ხალხურს იმით, რომ მანამდე მას საკუთარი მკვიდრობა და გრაცია, გამოხატულება და მდიდარი გამოქმნა.

ნათა გოგავაშვილი

